

ABRAHAM HANS

2. — De oude Mie.

't Was Winter. 't Had hard gevoren en de kinderen konden hun hart ophalen aan sleetje en schaatsenrijden, aan baantje glijden en sneeuwmannen maken.

Maar thans kwam de avond en 't was tijd, om naar huis te gaan.

De oude Mie stapte naar hare hut. Zij had in 't bosch hout geraapt en sleepte nu, met moeite, den takkenbos achter zich voort.

't Vrouwtje was zoo arm. Haar man was dood, hare kinderen waren naar vreemde landen vertrokken. Somtijds had Mie geen brood. En wilde zij een vuurtje stoken, om zich te warmen, dan moest ze zelve hout verzamelen in het bosch. En och arme, ze kon zoo moeilijk gaan, ze was zoo slecht ter been!

— « Daar is Mie, tiere-lie-lie, Mie, Mie, Mie! » riep een stoute jongen.

— « Mie met hare trekmutts, » spotte een ander.

— « Is 't waar, Mie, kunt ge tooveren? »

— « Mie, waarom gaat ge niet eens met ons mee, schaatsenrijden? »

— « Of baantje glijden? »

De oude vrouw zuchtte diep. O die ondeugende bengels, konden ze nu een afgeleefd mensch nog niet met rust laten?

Daar kwamen twee flinke jongens, Toon en Door. Zij trokken hunne groote slede achter zich.

Zij hoorden 't gespot der knapen.

— « Zijt ge niet beschaamd? » riep Toon tot de rakers, « om de arme Mie zoo te plagen en te tergen? »

— « Scheert u weg, » gebod Door, « of ik zal u met mijne vuisten uiteen jagen. »

De troep stoof voort. Kinderen, die grijsaards of gebrekkigen durven hinderen, zijn altijd lafaards en zij wagen het niet, eenen ferm knaap onder 't oog te komen.

Toon fluisterde zijnen vriend iets in 't oor.

— « Dat is een goed gedacht! » riep Door, in de handen klappende. « Kom, Mie, » zei hij tot de vrouw, « ga in de slede zitten. 't Is te glad voor u, om te gaan. Ge zoudt kunnen vallen. Wij zullen 't hout naast u leggen en wij samen trekken u dan naar huis. »

En daar gingen ze!

Hoezee! Hoezee voor Mie, die als eene prinses reed en zich gelukkig gevoelde, omdat men goed voor haar was.

De voorbijgangers bleven zien. Een rijke heer liet de slede stilstaan.

— « Brave jongens, » sprak hij, « ge geeft aan de groote menschen een schoon voorbeeld. Il wil het volgen. »

En hij schonk aan de oude vrouw een vijf frankstuk.

Hoezee, nu voor dien heer en hoezee voor Mie !

En voort ging het weer !

Maar niet te rap, voorzichtig, opdat de slede niet zou omkantelen.

Weldra waren zij aan de hut.

Thans Mie er uit geholpen.

— « Hoor eens, » zei Door, « nu moet ge nooit meer naar het bosch gaan, wij zullen iederen dag het hout voor u halen en 't u thuis brengen. »

De oude vrouw had de tranen in de oogen van dankbaarheid.

Maar de jongens vroegen niet om dank. Ze waren al weer weg.

Doch ze hielden woord en, iederen dag, den ganschen Winter door, brachten zij naar de hut eenen grooten takkenbos en dikwijls met brood of andere levensmiddelen er bij, door liefdadige menschen geschonken.

Flink zoo, Toon en Door !

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoos	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

